

A Nap és Szél Háza

Dalriada

Szegény asszony, volt neki hét fia
Járt nap-nap után napszámba.
Egy nap nem kapott már más egyebet,
Egyetlen csupor sebes tejet.

Lelkére kötötte a hét fiúnak,
Minden ételük e kis tej.
Nem szabad hozzája nyúlni, elébb
Szaporítani kell liszttel.

Asszony este jó, és csepp tej se volt,
Mérgében monda fiúknak:
Most, ha megettétek mind a tejet,
Hetén hét hollóvá váljatok!

Búsula az asszony, hogy tudta ő
Édes vérit ígyátkozni?
Repül a hét holló, vissza se jó,
Gyermek nélkül kellett maradni.

Hogyha Napra nézne tán, nem lelé a hét szép fiát,
Holdra nézne, szél sírja bánatát,
Csendre lelke nem talál, sírás sem békít,
Hét holló az égből nem jön vissza már.

Hogyha Napra nézne tán, nem lelé a hét szép fiát,
Holdra nézne, szél sírja bánatát,
Csendre lelke nem talál, sírás sem békít,
Hét holló az égből nem jön vissza már.

Sziklák, kövek, hát beszéljete!
Fák, csillagok se hallgassatok!
Véreim, hét szép holló fiam,
Megtaláljátok!

Nem láthatod már hét szép fiad,
Nem tudhatod lábuk merre jár,
Testvér, ha volna, cinkemadár,
Ő segíthetne talán.

Elindult hát végre táltos fiú,
Testvéri nyomát föllelni,
Nap házában, Szél házában ha járt,
Szél mondta, végül mit kell tenni.

Malom órli testük, de nem halnak el,
Véred cseppentsd ételükbe.
Hét fiúnak átkát az töri meg,
Együtt lesztek mindörökre.

Fényesen ragyog nyolc csillag fenn az égen,
Ragyognak talán, míg világ a világ.
Asszony, hogyha eljő nyári éjjel
Felnézve látja együtt nyolc fiát.
Fényesen ragyog szép Fias fenn az égen,
Ragyog már talán míg világ a világ.
El nem választja őket többé már semmi,

Fényük beragyogja nyári éjszakát.
Fényesen ragyog szép Fias fenn az égen,
Ragyog már talán míg világ a világ.
El nem választja őket többé már semmi,
Fényük beragyogja nyári éjszakát.